

inden for ernærings- og levnedsmiddelhygiejnen samt til at virke som rådgiver for sundhedsstyrelsen og vedkommende ministerier i vigtigere sager på dette område.

Stk. 2. Indenrigsministeren bemyndiges til at oprette et nævn til behandling af sager om levnedsmidler, hvori der i henhold til levnedsmiddeloven skal finde forhandlinger sted imellem indenrigsministeriet på den ene side og fiskeriministeriet, handelsministeriet og landbrugsministeriet på den anden side.

Stk. 1 i den netop citerede bestemmelse forudså oprettelse af et såkaldt ernæringsråd, hvor principielle ernærings- og levnedsmiddelhygiejniske spørgsmål kunne drøftes. Der var navnlig tænkt på spørgsmål af toksikologisk karakter, og man forestillede sig, at der kunne foregå en forhandling på et rent sagligt plan til gensidig orientering. I det i stk. 2. omtalte levnedsmidelnævn var det tanken, at man skulle drøfte mere konkrete spørgsmål, f. eks. om udfærdigelse af nye bekendtgørelser o. l.

Hverken ernæringsrådet eller levnedsmidelnævnet er blevet oprettet. Landbrugsministeriets udvalg vedrørende forenkling og koordinering af levnedsmiddelovgivningens fremsatte i sin redegørelse af 14. januar 1972 forslag om et levnedsmiddekråd med repræsentanter for erhverv, forbrugere, forskning og myndigheder, og regeringen gav i folketinget udtryk for, at den havde til hensigt at oprette et sådant råd. Levnedsmiddekrådet er nu etableret administrativt af ministeren for forureningsbekæmpelse.

Man vil med den her foreslåede bestemmelse skabe lovgrundlag for levnedsmiddekrådet, der skal være rådgivende for de ministerier, der beskæftiger sig med levnedsmiddelovgivning, med hensyn til spørgsmål vedrørende levnedsmidlers tilvirkning og distribution, såvel i sundhedsmæssig og ernæringshygiejnisk henseende som i henseende til teknologiske og kvalitetsmæssige spørgsmål samt mærknings-, deklarations- og lignende spørgsmål; egentlige pris- og handelspolitiske spørgsmål falder for så vidt uden for levnedsmiddekrådets område, selvom de foran nævnte emner vil kunne få indflydelse på disse forhold. Det vil være naturligt, omend det ikke er bindende foreskrevet, at levnedsmiddekrådet får lejlighed til at udtale sig om udkast til love og bekendtgørelser angående levnedsmidler eller andre spørgsmål vedrørende levnedsmidler, der skønnes at være af generel eller særlig vigtig karakter. Rådet kan selv tage sådanne spørgsmål op til drøftelse, og det skal udgøre et fast forum for udveksling af synspunkter vedrørende disse områder mellem erhverv, forbrugere, forskning og myndigheder.

Der bør formentlig tilstræbes en vis balance mellem de fire nævnte gruppers repræsentation i rådet, navnlig mellem erhverv og forbrugere, men det ville næppe være hensigtsmæssigt at fastlægge antallet af medlemmer i selve loven. Spørgsmålet om antallet af medlemmer og deres fordeling bliver af forholdsvis mindre betydning, hvis de enkelte medlemmers stilling til de behandlede sager skal oplyses i forbindelse med de afgivne udtalelser — ligesom en adgang til at tilkalde særligt sagkyndige vil kunne have denne virkning.

Forelæggelse for rådet af udkast til bekendtgørelser kan næppe i almindelighed erstattes indhentelse af erklæringer fra organisationerne, jfr. § 11, men drøftelsen af de modtagne udtalelser vil efter omstændighederne kunne henlægges til levnedsmiddekrådet. Ved stk. 4 er der pålagt deltagerne i rådets møder samme tavshedspligt som foreskrevet efter § 65.

Til kapitel 7.

Til § 43.

Overtilsynet med levnedsmiddelovgivningens påhviler ministeren for forureningsbekæmpelse, for tiden således at levnedsmiddekrådet, der ikke finder endelig afgørelse andetsteds, behandles i departementet.

Under de udvalgsforhandlinger, der har fundet sted på ministerielt plan, har det spørgsmål imidlertid ofte været berørt, om afgørelser, der ikke kan eller bør træffes på lokalt plan, (f. eks. afgørelser om autorisation, visse dispensationer, behandling af klager over de lokale myndigheders afgørelser o. l.) kunne henlægges til én central myndighed på direktoratsplan, og spørgsmålet er herunder blevet behandlet i et af økonomi- og budgetministeren under administrationsdepartementet nedsat udvalg. Overvejelserne om, hvorledes den centrale administration på direktoratsplan mere konkret bør tilrettelægges på længere sigt, kan ikke betragtes som afsluttede. Man har derfor ved affattelsen af lovforslaget valgt i overensstemmelse med sædvanligt fulgt praksis at henlægge kompetencen til at træffe afgørelser til ministeren, og det er, jfr. § 43, stk. 2, forudsat, at ministeren kan overføre sine opgaver efter loven til en eller flere andre centrale myndigheder, uden at der er taget stilling til, hos hvilken myndighed opgaverne vil blive placeret.

Selv om man i øjeblikket tænker sig, at direktoratsopgaverne for ministeriet for forureningsbekæmpelse foreløbig udøves af veterinærdirektoratet og i et vist omfang af statens levnedsmiddelinstitut, vil man med bestemmelsen i § 43, stk. 2, opnå at holde den mulighed åben, som har været fremme i